

Čeština – Czech

Co je možné...

Od Johna Shortella
Copyright © 2004 až 20 21

Je to příběh, který vás překvapí a možná i budete mít problém přijmout, co se vlastně stalo. Pokud jste zažili „zázrak jako“ událost sami, nebo byl svědkem jednoho, teď víte, že nejste sami a že ' je v pořádku o tom mluvit. Mnoho z těchto zázraků se stává a lidé je odmítají kvůli přístupu lidí kolem nich. Byl jsem požehnan matkou, která věřila v zázraky a podporovala to ve mně.

To není t jen příběh, že " to je příležitost pro vás dozvědět se, že všechno je možné ve svém vlastním životě. Prostřednictvím příběhu budu hovořit o tom, co jsem se naučil a jak jsem se dostal k tomu, abych mohl tyto dovednosti procvičovat a rozvíjet, což věřím, že všichni máme.

Nehádal jsem jen to, co bylo potřeba, ačkoli jsem na začátku svého života věřil tomu, co jsem intuitivně věděl, a ve 28 letech jsem začal aktivně trénovat, cvičit a rozvíjet tyto dovednosti do té míry, že tento příběh byl nejen možný, ale možná, možná, dokonce nevyhnutelné. Mým záměrem je ukázat vám, že se můžete těmito dovednostem naučit a vytvořit změnu ve svém životě bez ohledu na okolnosti, ve kterých se nacházíte.

Pokud máte zájem znovu získat kontrolu nad svým životem a okolnostmi, čtěte dál a kontaktujte mě, abychom mohli proces zahájit i za vás. Pokud už máte vše pod kontrolou a je pro vás plynulé, jste jako já. Nebyl jsem hledal něco podobného, co jsem tady nabízejí, protože jsem byl už úspěšný a bylo vytvoření menších zázraky už v mém životě. To, co jsem si uvědomil, je, že to, co bylo nabídnuto ke mně, když jsem byl 28 umožňují d mě snadno učit ostatní dělat přesně to, co mám dělat. Většinu svého života bych o tom mluvil s ostatními a nebyli na místě, kde by přijímali nebo chápali, o čem sdílím. To možná i vy. U některých z nás je naší lekcí zlepšit se ve sdílení s ostatními o tom, co již víme. Je pro vás nejdůležitější, abyste se tyto informace naučili sami.

Ať už je to pro vás cokoli, ujišťuji vás, že to pro vás má hodnotu, i když jen prolomit ledy, že věci, které jsme považovali za nemožné, jsou ve skutečnosti možné a dokonce se mohou stát pravděpodobnými ...

Dobře, takže příběh je, že jsem usnul za volantem svého auta a narazil jsem na tyč a ten večer skončil na jednotce intenzivní péče a zdravotnický personál nečekal, že budu žít noc. Druhý den jsem chtěl vytáhnout 1,5 plíce a některé další orgány .... O 2,5 dne později jsem odešel z nemocnice bez operace.

Tak .....

Co je možné, když ... ..

- Zním svůj vlastní účel
- Věřím si do té míry, že jsem ochoten následovat svou vášeň a touhu srdce a vážím si své vlastní citlivosti a inspirace

Život před autonehodou

Pro m y celý život jsem věděl, že bude pomáhat lidem věřit sebe a své vnitřní intuici. Začal jsem podnikat a učil lidi, odkud přišli, kam jdou a proč jsou tady, a rozuměli si duchovně. Tento částečný úvazek jsem učil od roku 1987 .

Místo toho, abych pěstoval toto duchovní podnikání, jsem se nechal rozptýlit a pustil se do dalšího podnikání .

Když moje podnikání rostlo a opravdu se rozjíždělo, bylo to proto, že jsem se soustředil na pomoc lidem s jejich zdravím a zároveň pilně pracoval na svém vlastním zdraví. Brala jsem neuvěřitelně silné výživové doplňky a s každým jsem se podělila o své výsledky (které mohly být důsledkem těchto doplňků) .

Bylo to poté, co jsem začal s ohledem na tyto doplňky, které věci se zdálo, začít se změnou v mém těle. Naučil jsem se už dávno, když se někdo, že doplňky a oni nejsou všiml nějaký rozdíl pak doplňky mohou být nedostatečná pro tuto osobu potřebám. Sledování lidských životů změnu a uvidíme ing nich se zdá, že získat jejich zdraví a zbavit ding se bolesti, že přišli jednoduše akceptovat, byla velmi inspirující pro mě. Strávil jsem většinu svého života v bolestech a nikdo nebyl schopen vysvětlit některé jednoduché pravdy, které, když jsem je implementoval, měly obrovský vliv na mé zdraví. Tehdy jsem se začal velmi soustředit na pomoc tomu, kdo pomoc kdy chtěl.

Slíbil jsem si, že až můj zbytkový příjem z tohoto obchodu se zdravím dosáhne 5 000 \$ měsíčně, vrátím se a pomůžu lidem duchovně pochopit sebe sama a cestu životem. Můj příjem stále rostl nad 10 000 \$ měsíčně a já jsem na svůj slib zapomněl. Celé mé zaměření se soustředilo na vytváření většího příjmu. Nějak jsem začal poslouchat lidi kolem sebe, jejichž těžištěm v jejich životě byly peníze. Neuvědomil jsem si, že jsem mimo dosah toho, *co* chci ve *svém* životě dělat .

Jak často se stane, že to, kvůli čemu naše srdce pláče, odkládáme, dokud se nestane něco jiného. U většiny dnešních lidí to často souvisí s penězi.

Tehdy to bylo ... ..

Autonehoda 29. června 2003

O víkendu jsem na venkově zajišťoval vedoucí tábor pro vedoucí v našem zdravotnickém byznysu. Všichni byli unavení a v neděli odpoledne se vydali domů. Odešel jsem asi v 16 hodin, protože jsem měl schůzku na cestě domů na večeri s některými klienty. Lynette (moje tehdejší manželka), Helen (moje sestra) a někteří další stále trvali na tom, aby se mnou někdo cestoval, aby mi dělal společnost. Bylo mi jasné, že půjdu sám.

Vyrazil jsem s dobrou náladou, opravdu spokojený s prací, kterou jsme o víkendu odvedli. Víkend byl o pomoci lidem nést odpovědnost za jejich úspěch a uvědomit si, že mají kontrolu nad výsledky svého života.

Dostal jsem se do města asi hodinu po tříhodinové cestě a cítil jsem se velmi unavený a ospalý. Na druhé straně tohoto města jsem usnul za volantem. Zjevně někdo následoval a řekl, že jsem začal tkát, ale zůstal na své straně silnice a také začal zpomalovat.

Moje auto se otočilo přes silnici protijedoucím provozem, a když jsem narazil do příkopu na druhé straně silnice, nafoukl se airbag a já se probudil. Když se nafouknou airbasy, auto se naplní bílým práškem, takže jsem nic neviděl. Nemohl jsem přijít na to, proč jsem nic neviděl.

Protože jsem neviděl vůbec nic, neměl jsem tušení, kam řídit auto, a narazil jsem na pařez podél pravých bočních dveří, otočil jsem se více doleva a poté narazil na násep s trubkou (příjezdová cesta) a obě přední pneumatiky praskly. Poté jsem narazil na sloupek brány napravo a zabočil dále doleva. Cítil jsem, jak auto jede po straně velkého nábreží mířícího dolů. Jednalo se o hluboký „V“ odtok. Byl jsem na dně stoky směřující podél ní.

Prach z airbagů se nyní snížil natolik, že jsem viděl elektrický sloup stoupající přede mnou ... velmi rychle. Zkoušel jsem uhnout a auto vůbec nereagovalo na volant (později jsem zjistil, že praskly pneumatiky).

V okamžiku, kdy jsem viděl stoupající tyč, můj život mi proběhl očima. Viděl jsem Lynette (tehdejší manželku) a Amber (dcera 3 roky stará) a můj záměr a věděl jsem, že teď není čas na smrt.

Řekl jsem svým andělům důrazně
"To není ono, moje časy nejsou!"

V okamžiku, kdy jsem to řekl, vniklo do auta bílé světlo shora a obklopilo mě vířením a zabalilo mě do kukly ochranné energie. Současně jsem dostal vizi, že auto narazilo do sloupu a přišlo si odpočinout se mnou v něm, a pak jsem šel kolem přední části vozu a pomáhali mi dva muži, jeden na každé straně ode mě. Pak jsem VĚDĚL, že budu v pořádku.

Uvolnil jsem se a vzdal se nehodě s vědomím, že budu v pořádku. ***Vůbec jsem se nebál a plně důvěřoval.***

Celou dobu jsem zůstal při vědomí a když se auto zastavilo, věděl jsem, že moje zranění hrudníku je vážné, ale nikdy jsem si ani na zlomek sekundy nedovolil myslet, že zemřu. Věřil jsem vizi, kterou jsem dostal od svého týmu duchovních pomocníků, kteří odcházeli od nehody a byli v pořádku.

Vůz narazil do sloupku (policie odhadovala 85 km/h) ve středu přední části vozu a poté si odpočinul. Osoba, která mě následovala, řekla, že jsem zrychlil na pól. Zjevně se to stává, protože si lidé neuvědomují, že sešlápli plynový pedál, nikoli brzdu.

Auto se zastavilo a já se zoufale snažil dostat vzduch do plic. Bylo to jako navíjení (později jsem zjistil, že se mi plíce plní krví).

Nikde nebyla žádná krev. Vlastně jediný řez, který jsem od nehody dostal, byl malý řez na pravé holeni, který stékal jen jeden centimetr krve.

Dva muži přiběhli k mému boku auta a já zakřičel, že auto hoří (prach z airbagu vypadal jako kouř), pokusili se otevřít dveře auta a byli vymrštěni dozadu od elektrických šoků.

Došlo nám, že auto bylo elektrifikované autobaterií.

Nyní jsem se mohl nadechnout.

Opatrně jsem popadl balík peněz 700 \$, které jsem měl v konzole a mobilním telefonu.

Pokusili se několikrát otevřít dveře, dokud neotevřeli dveře řidiče tak, že vložili prsty do horní části dveří, kde se zapnuly, a pak zatahli. Celou dobu, co drželi dveře, zažívali elektrické šoky. Každý panel na autě se zapnul. Auto bylo o dost kratší! Dveře řidiče byly také poškozeny pářezem v příkopu.

Jakmile byly dveře otevřené, řekli, že se nedotýkejte žádné kovové části. Takže jsem se velmi opatrně otočil a pohyboval se palcem po centimetru a vystoupil jsem sám. Oba muži vzali každého za ruku a dovedli mě k přední části auta, kde jsem se posadil. Stalo se to přesně jako vize, kterou jsem měl.

V hloubi duše jsem věděl, že pokud si lehnu, zemřu. Věděl jsem, že když zůstanu sedět, budu v pořádku. Seděl jsem s koleny nahoře a rukama se držel na hrudi a hlavu předklonil. V okamžiku, kdy jsem se posadil, jsem začal směřovat energii do svého těla a v mysli jsem viděl, jak se vše uvnitř opravuje lépe než dříve. Každou sekundu jsem se soustředil na práci, kterou jsem měl při obnově svého těla.

Všude zastavovala auta.

Airbagy jsou při nehodě s více kolizemi neúčinné, protože se aktivují při prvním nárazu, což byl v mé situaci příkop, a ne, když jsem to potřeboval. Když jsem narazil na tyč, pak byl airbag k ničemu (ve skutečnosti tam z volantu trčely šrouby, kam jsem do něj narazil).

Bylo v neděli v 17 hodin odpoledne, ještě trochu světla, ale bylo chladno, zataženo a foukal studený vánek.

Lidé přiběhli.

Přistoupila ke mně příkrčená žena a řekla, že je zdravotní sestra. Položila mi několik otázek, na které si pamatuji, že jsem byl v pořádku, ale hodně mě bolel a měl potíže s dýcháním.

Někdo kolem mě pro teplo položil stříbrnou „vesmírnou deku“. Na záda mi foukal studený vánek.

Lynette cestovala asi hodinu za mnou, takže jsem věděl, že jí musím zazvonit. Také jsem věděl, že ještě není v mobilním dosahu. V jejím autě byla Amber, April (nevlastní dcera) a moje sestra Helen, která byla velmi těhotná s dvojčaty.

Zazvonil jsem a nechal zprávu,

"Ahoj, zlato, jen ti chci oznámit, že jsem se trochu zasmála a vezmou mě do nemocnice na kontrolu." Vše je v pořádku."

Potom jsem zazvonil na Michaela, mého blízkého přítele, který byl v táboře a který žil ve městě, které jsem právě prošel a které bylo vzdáleno pouhých 10 minut.

Zazvonil jsem a řekl:

"Michaeli, měl jsem vážnou dopravní nehodu a potřebuji vaši pomoc." Lynette tu brzy bude a já tě tu budu potřebovat, až se sem dostane, jsem u toho a takového vypnutý. "

Michael dorazil na místo asi za 10 minut

Požádal jsem Michaela, aby vyhledal dva muže, kteří mě dostali z auta, jak jsem jim chtěl poděkovat. Michael se ke mně vrátil a řekl, že se NOBODY neměl dotknout auta, protože tyč, na kterou jsem narazil, nesla 66 000 voltů a že se přerušily izolátory a 3 dráty se zkratovaly dolů po tyči a skrz auto. Řekl, že každý, kdo by se dotkl auta, by pravděpodobně zemřel.

Pohyboval se davem a zeptal se všech, zda vědí, kdo jsou ti dva, kteří mě dostali ven. Nemohl je najít a lidé říkali, že nikdo neodešel z místa nehody.

Přijela policie a zeptala se mě, jestli jsem v autě sám. Automaticky jsem řekl „Ne“. Vůbec jsem nepřemýšlel, proč se mě ptají. Odešli, vrátili se a znovu se mě zeptali, jestli jsem v autě sám, a znovu jsem řekl „Ne“. Vrátili se potřetí a se značným znepokojením v hlase se zeptali: „Byl s vámi někdo v autě?“. Uvědomil jsem si, proč se mě ptali, když hledali tělo. Překvapilo mě, že jsem řekl Ne a nyní řekl „Ne, v autě se mnou nikdo nebyl“.

Přijela záchranka.

Policista mi položil několik otázek. Poté určil, že musím jít do hlavní nemocnice v nejbližším městě

Policisté se mě pokusili položit na prkno. Posunuli mě jen o 2 cm dozadu a já zařval, abych přestal. Bolest byla neuvěřitelná a věděl jsem, že mě kvůli takovému napětí v těle nemohou tak snížit. Poté mě znovu přesunuli zpět do vzpřímené polohy.

Musel jsem držet své tělo pevně, abych ho chránil očividně zlomenými žebry. Věděl jsem, že pokud mě sníží tak, jak měli v úmyslu, že se stane něco strašného, že to může dokonce vést k mé smrti.

V hlavě jsem se zeptal svých andělů "co budu dělat?"

Moji andělé řekli, že musím být pevný a převzít kontrolu a říct jim, co mají dělat. Moji andělé mi řekli: „Opakujte lidem, co vám říkáme.

Záchranáři jsem tedy velmi pevně zopakoval, co mi říkali moji andělé, ale neřekl jsem mu, odkud pocházejí pokyny,

"To je to, co uděláme, pár mužů bude držet desku páteře svisle nahoru proti mým záďům a pomalu bude tlačit stále silněji a silněji, dokud nebudu schopen uvolnit všechny svaly (které byly extrémně těsné, protože mě držely tělo dohromady) a dovolil bych, aby deska unesla veškerou moji váhu. Když se cítím uvolněný a uvolnil jsem svaly, plně jsem se opřel o prkno. Pak na můj signál můžete začít spouštět prkno velmi pomalu a plynule, abych znovu nezatáhl svaly. Jakmile jsem spuštěn dolů, můžete mě palcovat po desce. Bude to trvat asi 15 minut "

Psychicky jsem se dal dohromady, protože když jsem toho nechal, musel jsem těmto mužům a svým andělům zcela důvěřovat. Věděl jsem, že dávám svůj život do jejich rukou. Udělali to a řekl jsem, aby mě a desku začali spouštět, ale muselo to být plynulé a pomalé! Chvíli to trvalo. Jakmile jsem byl spuštěn dolů, řekl jsem jim, aby mě posunuli podél desky.

Udělal to a pak mě zvedli na vozík.
Mužský záchranář přišel se mnou do zad.

Když byl v ambulanci, řekl, že mi dá morfin, a já řekl „ne“.
Zeptal se mě "nebolí tě to?" Řekl jsem: „Bolest, jakou si nedokážeš představit, neuvěřitelná bolest“.

"Proč tedy nechceš žádný morfin?" zeptal se.

Odpověděl jsem: „Bolest je jediná věc, která mě uzemňuje na planetě Zemi. I když o to ve svém srdci, že kdybych měl morfin, že bych se prostě unášet pryč do smrti. I když o to v bolesti i y mi udržování opírá o zem, vedení mě přítomné k tomu, že jsem stále ha Ve fyzické tělo“.

"Chci být" s tím ", až se dostaneme do nemocnice a budu moci cítit, co se mi děje, abych jim mohl přesně říct, co se děje." . Tím, že jsem to řekl, jsem také dával do budoucnosti, abych dorazil do nemocnice živý a připravený poskytnout personálu zásadní informace. Nikdy jsem neuvažoval o smrti . Během několika příštích dnů jsem tedy neustále mluvil o své budoucnosti a o tom, co se bude dít. Nebyla to vědomá volba, ale výsledek mého neotřesitelného přesvědčení, že budu žít.

{jako dítě jsem si často omílal prsty na nohou a byl jsem zraněn tou intenzivní bolestí. Jednoho dne jsem se zeptal svého anděla, jak mohu odstranit tento druh bolesti, můj anděl řekl: „Bolest nemůžete odstranit, ale můžete ji přijmout, být s ní jednotní, uvědomit si, že má funkci.“ A tak jsem si řekl, co je účelem bolesti? Uvědomil jsem si, že bolest mi má říct, že něco není v pořádku a že tato část mého těla potřebuje pozornost. Zeptal jsem se tedy svého anděla znovu: „Je bolest indikátorem oblasti v mém těle, které vyžaduje pozornost?“ Odpověď byla „ano“.
Poté jsem se zeptal: „Takže pokud uznám, že bolest odvedla svou práci, a nyní jsem si plně vědoma pozornosti, kterou tato oblast potřebuje, a začnu dělat nezbytná opatření, pak již bolest není potřeba?“ odpověď byla „ano“.

Začal jsem to praktikovat jako dítě, myslím, že mi v té době, kdy jsem měl tento rozhovor se svými duchovními pomocníky (anděly), nebylo víc než 10 let, a to, co jsem se o bolesti naučil, fungovalo. Pochopil jsem směřování energie do oblasti, která potřebuje uzdravení, protože jsem pochopil vkládání rukou a jak mocné to bylo pro uzdravení. Mohl jsem si strnout palec na noze a okamžitě přijmout zprávu o bolesti a podniknout odhodlané kroky, které byly

- 1) přijmete poselství bolesti a poděkujte mu za vykonání své práce,
- 2) směřovat energii do oblasti
- 3) úplně se uvolněte, odložte všechny myšlenky, že bolest „bolí“, pouze že vysílá zprávu, která byla nyní přijata.
- 4) Bolest by se okamžitě zmenšila a často úplně zmizela. }

Muž záchranky, který byl se mnou, řekl, že cesta do dalšího malého města byla drsná a já řekl OK.

Cestovali jsme pomalu a bez sirén (nejsme si jisti světly)

Jízda byla pomalá a bolestivá.

Cítil jsem každý náraz a každý pohyb byl extrémně bolestivý. Zůstal jsem se soustředit na to, jak jsem chtěl, aby moje tělo bylo, fit, zdravé, silné a dobře. Vizualizoval jsem své tělo jako uzdravené a úplné.

Krátce poté, co jsme vyrazili do nemocnice, mi zazvonil mobil a viděl jsem, že se chystám na svou schůzku, když jsem měl tu nehodu. Řekl jsem, že musím hovor přijmout. Potřeboval jsem

jí dát vědět, že nepřijdu, protože ona a její rodina mě očekávaly na večeři. Řekl, že nerozepne nákrčník. Když telefon vyzváněl, řekl jsem velmi stroze, abych to zrušil, a on řekl, jen pokud jsem slíbil, že nebudu hýbat hlavou. Řekl jsem Ano a on to uvolnil. Přijal jsem hovor a řekl jsem, že si nebudu moci domluvit schůzku a že budu muset přeplánovat čas na dva týdny a ona je v pořádku. Omluvil jsem se a řekl sbohem. Podvědomě jsem si nastavoval, že mám na co jít, protože jsem měl *naprosto* jasno, že se uzdravím a budu na tom schůzce asi za týden.

Mluvil jsem také na mobilním telefonu s Michaellem.

Do nemocnice jsem dorazil ve stejnou dobu jako Lynette a Amber. A Michael také přijel ve svém autě.

Když jsem byl převálcován, zaslechl jsem muže sanitky, jak o mně říká sestřím, ale nedokázal rozeznat nic, co řekl.

Byli jsme v nouzové sekci.

Chtěli mi uříznout oblečení a já jim řekl, že jim nedovolím, aby mi uřízli tričko, protože košile, kterou jsem měl na sobě, byla pro mě velmi důležitá a chtěl jsem ji nosit i nadále. Vysvětlili mi, jak těžké by bylo se toho zbavit, a já jsem řekl ok, tak pojd'me začít.

Když jsem musel zvednout ruce a otočit je dokola, strašně to bolelo.

Měl jsem zlomená žebra a zlomenou hrudní kost a stále žádné léky proti bolesti.

Amber a Lynette vešly dovnitř a Amber vzala mou ruku a zeptala se mě: „Tati, budeš v pořádku?“

V tu chvíli se všichni zastavili a čekalo na mou odpověď.

Otočil jsem hlavu, podíval jsem se jí do očí a řekl a ukázal na všechny sestry a doktory kolem mě, „viděli jste všechny ty lidi pobíhat?“ "Ano," odpověděla Amber.

"Všichni pobíhají, protože si v tuto chvíli neuvědomují, že budu v pořádku!"

V té pohotovosti jste slyšeli spadnout špendlík. Nikdo se nepohyboval ani nic neříkal asi 15 sekund.

Amber se usmála a uvolnila a my jsme se dál drželi za ruce.

Vědomě jsem se *nesnažil* mluvit pozitivně a vědomě používat techniky, jako je mluvit o mně v mé budoucnosti, ale to se stalo, většina rozhovorů a myšlenek, které jsem měl, bylo o tom, že budu v budoucnosti s někým něco dělat. Uvědomil jsem si to až o několik let později, že jsem to udělal.

Udělal jsem hodně práce na budování své vnitřní disciplíny, abych zmocněně a pozitivně mluvil o okolnostech, ve kterých jsem se ocitl.

Nedovolil jsem, aby do mého vědomí vstoupila jakákoli negativita. Chtěl jsem přivést všechny kolem sebe do své sféry „takhle se to bude hrát“. Cítil jsem ohromnou podporu od ducha a cítil přítomnost duchů kolem sebe. Svým zrakem jsem se cítil ostrý a jasný. Úplně chyběl strach. Stále jsem věřil, že všechno bude v pořádku.

Věřím, že to, co jsem udělal, je možné pro každého, ať věříte v Boha, Ježíše, Buddhu, Mohammada, Ducha nebo v kohokoli nebo dokonce v nikoho. Je to vlastně hloubka spojení s vaším Bohem nebo se sebou samým, co umožňuje vše, co si představujete.

To se může stát pouze tehdy, když jste si dovolili být zranitelní a dovolili jste si bezpodmínečně milovat SEBE. To chce opravdu něco, hlavně odvahy.

Vyžaduje to zbavit se veškerého odporu.

{Když odolávám, ve skutečnosti se soustředím na předmět, kterému odolávám.

To, co se ke mně blíží, je z nějakého důvodu přitahováno a já většinou nevím, co je tím důvodem. Když se něčemu bráním, odkládám to a prožívám to. Tato věc, které odolávám, je součástí nadace, která mi umožňuje postavit svoji budoucnost NA NEJ. Když to nedovolím do svého života, můj život přejde do udržovacího vzorce a to, čemu se bráním, se stále objevuje.

Podvědomě stále přitahuji zkušenost, která mi pomůže vyrůst v osobu, kterou potřebuji být někdy v budoucnosti, ta osoba bude schopna vypořádat se s budoucí situací, na kterou vy tady a teď nejste připraveni.

Jak často přicházíme na místo v našem životě a říkáme si „Tato zkušenost, kterou jsem měl v minulosti, mi pomohla být připravena na toto další dobrodružství v mém životě“. Když přijmu zkušenosti, které jsou přitahovány do mého života, pak se pohybuji životem se svobodou a lehkostí a končím na správném místě ve správný čas.

Někdy se vzpíráme důvodu, který nám OSTATNÍ dávají, abychom něco udělali, obvykle proto, že je to jejich důvod, a prospívá jim a ne nám. Když se podívám, a samozřejmě najdu, svůj důvod pro určitou zkušenost, pak tuto zkušenost přijmu a přestanu se bránit.

Někdy se bráním, protože nemám jasno ve svém větším účelu a je to jako být tlačěn ve tmě, když nic nevidím a nevím, co je přede mnou.

Přemýšlejte o tom ... když nevím, co je přede mnou, budu se chtít pohybovat pomaleji, ale pokud budu vědět, co je přede mnou a je tma, budu moci vykročit sebevědoměji.

Když si vzpomenu na zkušenost, kterou jsem zažil, kterou jsem zvládl mocně, a ptám se sám sebe: „Co mě na tento okamžik připravilo? pak budu mít inspiraci, která mi pomůže pochopit, vidět, vědět a cítit, jak mě tato předchozí zkušenost připravila na zkušenost, na kterou nyní přemýšlím.

Učím tyto věci několik desítek let a pracuji na jejich *žití* . }

Chvíli jsem tam ležel a držel Ambers za ruku a povídal si s Lynette.

V jednu chvíli jsem byl otočen na jednu stranu pohotovosti a dvě sestry stály nade mnou jedna na každé straně vozíku. Mluvili spolu a jeden říkal, že má problémy s otěhotněním. Poslouchal jsem a řekl: „S tím vám mohu pomoci! Oba vypadali docela šokovaní! Vysvětlil jsem, že distribuují úžasné zdravotní produkty a skvělé výrobky osobní péče, které jí mohou pomoci. Vysvětlil jsem, že to byly produkty, které právě teď krmily mé tělo, aby mu pomohlo obnovit se a že to nejsou běžné produkty. Vysvětlil jsem, jak je důležité odstranit toxiny z jejího těla a přestat do toho dávat více. Vysvětlil jsem, že mnoho výrobků pro osobní péči může obsahovat potenciálně škodlivé přísady. Také jsem vysvětlil, že naše jídlo nemá stejnou úroveň výživy, jako kdysi.

Vysvětlil jsem, že mnoho párů úspěšně otěhotnělo poté, co začali s těmito produkty, a tyto páry si myslely, že to mohly být produkty, které způsobily rozdíl. Dal jsem jí tedy své telefonní číslo

a navrhl jí, aby mi za pár dní zavolala a já pro ni produkt zorganizoval. Udělal jsem to, jako bych právě ležel na vozíku připraven jít domů. Vzala moje číslo, ale nikdy mi nezavolala ...

Udělalí sken kočky a mnoho rentgenových paprsků. Stále jsem trval na žádném morfinu, dokud rentgenové záření neskončilo.

Potom znovu provedli rentgenové a kočičí skenování, nevím proč.

Pamatuji si, jak jsem během první dávky rentgenových paprsků přemýšlel o bolesti a snažil se zůstat při vědomí. Když mi řekli, že je musím udělat znovu, pamatuji si, že jsem se uvolnil a jednoduše to přijal, a tak jsem šel do zenového místa. Z první dávky rentgenových paprsků si toho moc nepamatuji, ale druhý sken kočky a rentgenové záření si pamatuji docela jasně.

Moje sestra Helen vešla a promluvila, stejně jako Michael, ale protože to byla pohotovost, dovolili dovnitř jen jednu najednou kromě Amber a dovolili Lynette, aby přišla s ní.

Bavil jsem se o věcech, nemůžu si vzpomenout na nic jiného, než jsem se ujistil, že konverzace byla o běžných každodenních věcech, NIC o nehodě nebo mém stavu.

Vždy jsem měl jasno a věnoval jsem se tomu, jak to dopadne.

Bylo velmi pozdě, myslím, že bylo kolem půlnoci, když jsem byl zařazen na jednotku intenzivní péče, v této fázi si myslím, že jsem dostával morfin, protože si tu bolest nepamatuji. Jedna z mých sester byla sestra na jednotce intenzivní péče v této nemocnici a po několika týdnech mé sestře řekla, že chirurg řekl sestře, která se o mě starala, aby mi jednoduše udělala pohodlí, protože někdy v noci umřu...

Zvedli mě na měkké vzduchové lůžko a doktor mi dal injekci morfinu přímo přes hrudní kost. Řekl: „To ti pomůže spát“.

Řekl jsem mu: "Nebudu spát, mám příliš mnoho práce." Podivně se na mě podíval a zeptal se „co tím myslíš?“ Odpověděl jsem: „Mám tělo k přestavbě !!“

Neustále jsem přiváděl energii do svého těla do všech částí, které potřebovaly uzdravení. Soustředil jsem se a představoval si, jak se vnitřní orgány samy přestavují a „jsou normální“. Dělal jsem to nepřetržitě, celou noc. Nikdy jsem nespal mrknutí ... příliš zaneprázdněn.

Lynette, Amber, April, Helen a Michael přišly samostatně popřát dobrou noc. Chtěl jsem říct, že je uvidím ráno, udržoval jsem konverzaci o nich a o tom, kde byli ubytováni. Zarezervovali se v motelu a už snědli večeři. Řekl jsem dobrou noc a chtěl jsem jim říci, že je miluji a že budu v pořádku. Chtěl jsem je uklidnit, aby si nedělali starosti, protože jsem VĚDĚL, že budu v pořádku.

Povídal jsem si se sestrou na konci postele, nemůžu si vzpomenout na rozhovory. (možná si pamatuje).

V jednu chvíli jsem řekl, že opravdu potřebuji močit. Dala mi láhev a bez ohledu na to, jak moc jsem se snažil, nemohl jsem do ní močit, když jsem ležel. Řekla, že když to nezvládnou, zavedou katétr. Řekl jsem, že ŽÁDNÝ způsob, jak se to stane!

Zkoušel jsem více než hodinu čůrat do láhve, ale nešlo to. Nemohl jsem močit od nedělního oběda, tedy o více než 15 hodin dříve.

Pak jsem dostal nápad vstát a wee. Zeptal jsem se sestry: „Mohl bys mi pomoci vstát z postele? a zeptala se "za co?" Řekl jsem „Postavím se a počůrám“ a ona „V žádném případě vás nenechám vstát!“

Řekl jsem: „Stojím, buď mi můžeš pomoci vstát z postele, nebo to udělám sám!“

Potom mi pomohla a trvalo mi asi 5 minut, než jsem se postavil.

Stál jsem v polotmě a levou paží se držel odkapávacího stojanu a močil do lahve, kterou pro mě držela sestra.

Naplnil jsem to a začalo to přetékat na podlahu. Řekla „počkej a já si dám další láhev“, řekl jsem „v žádném případě nepřestávám, nemám tušení, kdy to budu moci udělat znovu“. Nechtěl jsem zastavit tok. Láhev dál přetékala po celé podlaze.

Sestra se začala smát a řekla: „Nikdy jsem neviděl, že by někdo vyplňoval jeden z nich! Myslím, že to budu muset prostě vyčistit!“

Usmál jsem se sám sobě, protože smích v tuto chvíli nebyl možný. Ten smích, který jsem měl uvnitř, byl pro mě významný.

Trvalo dalších 5 minut, než jsem se dostal zpět do postele. Se sestrou jsme si začali víc povídat a pamatuji si, jak se ptala, co dělám, kvůli čemu jsem potřeboval být vzhůru. Vysvětlil jsem, proč nespím a práci, kterou jsem dělal.

Konkrétně jsem směřoval energii kolem svého těla, viděl jsem, jak mé tělo vyzařuje jasné světlo a vyplňoval všechny oblasti, které postrádaly světlo nebo nebyly tak jasné jako ostatní.

Takhle jsem to udělal.

Podíval jsem se do vesmíru a představoval jsem si, jak se moje paže natahují do vesmíru, jako bych ho objímal. Dělat to bylo čerpání energie, natolik, že mi to neustále přetévalo pažemi, takže při každém tahu jsem si představoval absolutní hojnost této energie, takže jsem věděl, že je toho VÍCE, než jsem pro sebe potřeboval. Představoval jsem si to, jak to přichází do temene mé hlavy u epifyzy (u koruny) a pohybuje se kolem mého těla tam, kde jsem cítil, že je to potřeba. Viděl jsem to pomocí hromádek živin, které moje tělo ukládalo na různá místa v mém těle, z nádherných doplňků, které jsem bral. Několik let mi lidé říkali: „Proč bereš tolik doplňků?“ a já jsem se usmíval a říkal „Protože můžu“. Pokaždé, když se mě někdo zeptal, jednoduše jsem si věřil a stále jsem je bral. Teprve po nehodě jsem si uvědomil, jak důležité je užívat doplňky pro prevenci a pro případ nehod. Většina lidí má nedostatek živin, a tak v případě nouze, kdy jejich těla potřebují suroviny okamžitě na opravy, pak tělo potřebuje zachytit odjinud, že to nepovažuje za životně důležité. Věřím, že je to nedílná součást mého přežití .

Někdy v noci jsem postavil obrovský trychtýř a požádal jsem své anděly, aby mi tuto energii nasměrovali a poslali ji dolů trychtýřem. Tímto způsobem jsem mohl strávit více času představou si, jak se moje tělo obnovuje a dělat všechny činnosti v mé budoucnosti, o kterých jsem si myslel, že MŮŽU chtít.

V polovině osmdesátých let jsem se vydal na trek přes Himaláje v Nepálu a tolik se mi to líbilo a vždy jsem se chtěl vrátit. Od chvíle, kdy se Amber narodila, jsem jí ukazoval snímky cesty a mluvil o tom, jak skvělé to bude, když to společně zvládneme, když jí bude kolem 20 let a mně

bude téměř šedesát. Vždy jsem věděl, že k tomu budu muset být mladý a mít silné zdravé tělo. Většinu svého života jsem byl nemocný nebo mě bolely velmi špatně záda nebo mě bolela hlava atd. Vnímám jsem to jako svou šanci na obnovu těla lépe, než tomu bylo. (Nikdy jsem v životě nehovořil o „před *nehodou*“ ..)

Ta noc na jednotce intenzivní péče byla nejkonzentrovanejší, na jakou jsem kdy byl, a také nejdelší, na jakou jsem se soustavně soustředil.

Druhý den ráno dorazil hrudní chirurg na oběh a měl s sebou spoustu lidí (lékařů) , kolem 12 . Asi se divili, že jsem stále naživu.

Stál na konci mé postele a díval se na můj graf. Vzhlédl ke mně a řekl: „Máte docela vážná zranění“ .

Podíval jsem se na něj a řekl: „Je to tak ...“ Bylo mi jasné, že neakceptuji premisu jeho prohlášení.

On odpověděl: „Budu muset vzít jeden a půl plic s a vaši slezinu. Až budu fungovat, budu schopen posoudit, jestli potřebuji udělat něco jiného. “

Podíval jsem se a ukázal na něj, pak jsem řekl: "Ty jsi hrudní chirurg, že?"

Odpověděl „Ano“

Opět jsem na něj ukázal prstem a poté jsem mu řekl přímo: „No, tvým úkolem je říct mi, co musím udělat, aby se to nikdy nestalo“. Když jsem se mi řekl, ukázal jsem na mé já a pak se na něj po zbytek trestu.

Všichni lidé s ním udělali krok zpět.

Několik minut se na mě díval, potichu, žádal jsem své anděly, aby zajistili, že dostane potřebné informace, a pak tiše a klidně řekl: „Nechte sestry, aby vám ukázaly, jak se dělá podporovaný kašel, a já chci musíme vykašlat tolik krve, kolik můžete. Také chci, abys chodil a zhluboka dýchal a vykašlával tolik krve, kolik můžeš. “

Řekl jsem OK".

Odešel a já a sestra jsme se na sebe jednoduše podívali.

Měl jsem zlomenou hrudní kost a zlomená žebra ...

Myšlenka kašlat a zhluboka dýchat ...

Ležel jsem tam hodinu a sbíral odvahu vstát a projít se.

Potom jsem sestře řekl, že potřebuji její pomoc při vstávání z postele, a ona řekla: „Nedovolím ti vstát.“

Řekl jsem „Doktor řekl, že musím vstát, chodit a zhluboka dýchat, a to budu dělat“.

Důrazně řekla „ted' nemyslel“

Odpověděl jsem: "Dělám to ted' a ty mi bud' můžeš pomoci vstát, nebo vstanu sám."

Na tváři se mírně usmála a pokračovala mi v pomoci. Trvalo mi asi 5 minut, než jsem se dostal z postele a vstal. Stát tam stálo jako docela úspěch. Vyrázil jsem VELMI POMALU. Jeden krok každých 5 sekund. Zhluboka jsem dýchal a vykašlával krev, jak jsem to už několikrát udělal v posteli. Pokaždé, když jsem vykašlal krev, jsem přestal. Pak znovu vyrázil. Dostal

jsem se asi 15 kroků od postele a byl jsem úplně zničen. Nezbyla mi žádná energie, otočil jsem se a nemohl uvěřit, jak daleko se zdá postel. Řešil jsem 15 schodů zpět do postele, jak jsem to řešil předchozí noc. Zaměřil jsem se na to a vizualizoval mé tělo reagovat. Vrátil jsem se do postele a ležel jsem a zotavoval se.

Moje tělo bylo neuvěřitelně slabé. V životě jsem zaběhl řadu maratonů a těch patnáct kroků mě vyčerpalo víc než kterýkoli z maratonů.

Při nehodě každý sval v mém těle ztratil sílu a bylo to, jako bych byl dítě, které muselo obnovit sílu každého svalu.

Pokračoval jsem v práci směřující energii do svého těla a představoval jsem si, jak se moje tělo samo obnovuje.

Sestra stále seděla na konci mé postele a celou noc mě sledovala, jak to ten druhý dělal.

Po hodině jsem řekl, že jsem připraven to všechno udělat znovu. Pomohla mi a já vyrazil. Nakonec jsem udělal celé kolo kolem jednotky intenzivní péče.

Znovu jsem se úplně vyčerpaný vrátil do své postele.

Když jsem tam ležel, sestra se mě zeptala: „Uvědomuješ si, jaké máš štěstí?“

Odpověděl jsem: „Myslím, že ne, což je pravděpodobně důvod, proč mi tu otázku pokládáš“

Řekla: „Existuje něco, čemu říkáme rychlost smrti pro určité automobilové nehody, to znamená, že pro tuto rychlost a především všichni v autě zemřou. Pro čelní srážky do nehybného objektu (jako je sloup) je rychlost smrti šedesát km/h. Tento týden jsme tu měli dva samostatné lidi, kteří měli přesně stejnou nehodu jako vy, čelní srážku přímo do sloupu. Oba dělali šedesát kilometrů za hodinu a oba zemřeli, přesto jste jeli 85 km/h a žili jste. Máš docela štěstí. “

Věděl jsem, že to není štěstí, ale také jsem cítil, že nechtěla vědět, jak jsem to udělal. Ležel jsem tam a zeptal se svých andělů, „jak to, že jsem přežil, a oni ne?“

Odpověď od nich byla jasná a zněla „požádal jsi o pomoc“

Zeptal jsem se jich zpět: "Co udělali ostatní?"

Řekli: „Oni s tebou tyč přijít a říct: „Ach ne !! Umřou!“ a zemřou. “

Chvilí jsem tam ležel a přemýšlel o tom.

Přemýšlel jsem o veškeré práci na osobním rozvoji, kterou jsem na sobě za ta desetiletí vykonal, a o tom, jak jsem byl odhodlán zjistit své limity (nebo neomezenost sebe sama) a jak jsem se naučil věřit sám sobě a tomu, co cítím. Když jsem vyrůstal, přemýšlel jsem o tom, jak mě tolik zajímalo, co si o mně všichni ostatní myslí, a zda dělám „správnou“ věc. Přemýšlel jsem o spoustě věcí. Věděl jsem, že to není štěstí ...

Ohlédl jsem se za svým životem a uvědomil jsem si, jaké volby jsem udělal, když mi každý říkal, abych nedělal něco, *co* se mu nelíbilo, ale já věděl, že je to pro *mě* to pravé .

5 let po nehodě jsem absolvoval školení ve své firmě pro asi 100 lidí a začal jsem vyprávět příběh o době, kdy jsem absolvoval potápění na obloze, a pak jsem uprostřed tréninku najednou zjistil, že kdybych se nepustil do nebe možná zemřel při nehodě. Stál jsem v přední části místnosti viditelně dojatý a cítil jsem uznání své síly a ochoty projít tím, co v srdci vím, že je pro mě to pravé. Dovolte mi, abych se s vámi podělil o příběh...

V polovině osmdesátých let (v polovině dvacátých let) jsem žil ve velkém městě na venkově Victoria a jednu noc jsem sledoval jednu z těch show životního stylu a na potápění v Tandemu

byla část, kde se připoutáte k někomu, kdo udělal pár tisíc seskoků, aby věděli, co dělají, a pak vyskočíte z dokonale dobrého letadla a vrhnete se na volný pád Země. Už roky jsem se chtěl věnovat potápění na obloze, ale věděl jsem, že kdybych to udělal sám, pravděpodobně bych zemřel. Měl jsem špatný pocit z toho, že šňůra nefunguje a žlab se neotevívá. Díky tandemovému potápění s oblohou jsem si s tím nemusel dělat starosti, protože zkušený člověk zvládne každou situaci.

Druhý den ráno jsem zazvonil na televizní stanici a zjistil, kde provedli tandemové seskoky. Bylo to mimo Sydney . To bylo v pořádku, protože můj otec žil v Sydney a já jsem mohl jít nahoru a zůstat s ním a půjčit si auto. Zarezervoval jsem si let, zazvonil mu a řekl mu, že přijedu (byl jsem dost chytrý, abych mu neřekl, proč jsem přišel).

Přijel jsem do Sydney čtyři dny poté, co jsem viděl show, půjčil si auto a jel dvě hodiny na přistávací dráhu, ze které operovali.

Mohu dodat, že v této době jsem měl ve vztahu velké potíže. Miloval jsem tu dívku, ale nefungovalo to. Četl jsem také knihu Richarda Bacha s názvem Most napříč navždy. Tato kniha byla o konceptu spřízněných duší a o tom, zda jsme opravdu předurčeni pro konkrétní osobu. Část knihy, kterou jsem náhodou četl v době, kdy jsem dorazil do Sydney, byla, když Richard nezvládl vztah se svou spřízněnou duší a vystoupil v malém jednomotorovém letadle . Spadlo to a skluz nefungoval. Situace byla pozoruhodně podobná tomu, pro co jsem se připravoval. Říkal jsem si, jestli se mi Duch snaží říct, abych to nedodržel, protože bych před svou dobou zemřel. V srdci jsem věděl, že je důležité to dodržovat. Věděl jsem, že chci překonat strach ze smrti. Věděl jsem, že je to důležité. Trvalo dalších 20 let, než jsem pochopil, jak důležité. Také vím, že ty dva dny v Sydney mě v mém životě mocně nastavily, abych překonal strach a nenechal se ovládat neznámem.

Když jsem dorazil na přistávací plochu, bylo zaneprázdněno vzlétajícími letadly a všude se pohybuujícími lidmi. Byl krásný den, málo mraků a svítilo slunce.

Zaregistroval jsem se a zaplatil své peníze. Vysvětlili, že peníze nelze vrátit. Provedli mě školením a vyhovovali mi.

Vítr zesílil a pak mi bylo řečeno, že nad určitou rychlostí větru se nemohou tandemovat, i když stále probíhá pravidelné potápění s oblohou. Během dne jsem čekal, až vítr odezní, přečetl jsem si knihu a sledoval potápění na druhé obloze a tolikrát jsem navštívil záchod, že ve mně vůbec nic nezbylo...

Čekal jsem celý den od 10 hodin do soumraku . Nejvíce se omlouvali a říkali, že pokud se vrátím v 5 hodin ráno, vítr v tu dobu ráno byl vždy slabý a já budu moci skočit. Řekl jsem ok a vyrazil domů.

Přišel jsem domů a povečeřel, celou noc jsem si četl knihu, chtěl jsem vědět, jestli Richard zemřel. Zkoušel jsem zjistit, jestli v knize není nějaká zpráva pro mě. Tento příběh se stal předtím, než jsem se naučil komunikovat tak jasně , jako nyní , se svými anděly/duchovními pomocníky.

Vstal jsem brzy z postele a dal si malou snídani s vědomím, že cokoli, co se v tu chvíli děje, prochází přímo mnou...

Na přistávací plochu jsem dorazil v 5 hodin ráno a vzduch byl klidný. Kluci se divili, že jsem se objevil. Říkali, že nikdo *nikdy* vrátit druhý den. Vzali mě do letadla a nahoře mi bylo řečeno, abych vystoupil na malou kovovou desku v horní části kola. Talíř byl dost velký jen na jeden

a půl sady stop. Visel jsem na kovové tyči **naprosto vyděšený** . Vlastně jsem měl pocit, že skočím na smrt.

Nehodlal jsem se vytáhnout a pokud jsem měl zemřít tady a teď, tak ano. Ten chlap připoutaný ke mně zařval „Skočit“ a já jsem ho pustil. V tu chvíli jsem upadl do polovičního vědomí. Moje oči byly otevřené, ale všechno bylo černé. Vědomě jsem si neuvědomoval své okolí, ani to, kde jsem, ani co se děje. Ale z dálky jsem slyšel hlas. Hlas na mě křičel, abych si stáhl nohy, když jsme byli v troskách. Jeho ústa byla přímo u mého ucha, ale znělo to, jako by byl na míle daleko. Po chvíli jsem si stáhl nohy, aniž bych věděl, co se děje nebo proč. Připadalo mi to jako sen a schoužil jsem se do polohy plodu a neměl jsem tušení, co se děje nebo kde jsem. Když jsem si stáhl nohy, srovnali jsme se ze spinu a on mi řekl „ještě jednu sekundu a chtěl jsem natáhnout trhací šňůru“.

Padali jsme volně na Zemi a já věděl, že v této fázi nemohu s tím **vůbec** nic dělat. Pokud bych měl v tuto chvíli zemřít, nemohl bych to zastavit. Rozhodl jsem se tedy užít si výlet . **Přijal jsem svoji situaci.**

Rozhlédl jsem se kolem a nemohl uvěřit, jak divné je stále zažívat ten pocit pádu a zrychlování. Nakonec vytáhl trhací šňůru a já vypustil „hučení“ !!! . Řekl mi „Všichni to dělají“ . Slezli jsme dolů a přistáli v malém kruhu. Všichni ostatní nebeští potápěči ke mně přišli a zeptali se: „Líbilo se ti to?“

Odpověděl jsem: "Absolutně!"

Potom řekl: "Takže to uděláš znovu?"

Odpověděl jsem "ne"

Všichni se mě ptali,

"Proč ne?"

Odpověděl jsem: "Protože jsem tam teď byl a udělal jsem to!"

Tato zkušenost mě naladila, takže jsem mohl zbavit strachu ze smrti.

Zpátky v nemocnici na jednotce intenzivní péče.

Během dne jsem se stále neuvěřitelně soustředil na to, abych se uzdravil.

Potřetí jsem vstal, abych šel a zhluboka dýchal, vyrazil jsem kolem intenzivní péče. Pokaždé, když jsem šel na procházku, sestra byla hned vedle mě připravena pomoci, pokud to bylo potřeba. Při chůzi mě nikdy nedržela, asi cítila, že je důležité, abych to dělal pro sebe.

Potřetí mi řekla: „Co vidíš kolem sebe?“

Odpověděl jsem: "Mnoho lidí v bezvědomí"

Asi 16 hodin, kdy jsem byl na jednotce intenzivní péče, to byl jediný případ, kdy jsem se díval na jiné pacienty, ne že bych je ignoroval, ale že nebyli v mém vědomí nebo vědomí.

Potom řekla: „Proč si to myslíš?“

Zvedl jsem k ní ruku, dlaň a řekl: „Nechci to vědět, soustředím se na to, abych se uzdravil!“

Potom mi řekla: „ Každých 15 minut jsem telefonoval tvému chirurgovi a řekl jsem mu, že nepatříš na mou jednotku intenzivní péče“. Usmál jsem se a souhlasil s ní.

Tentokrát jsem na procházce udělal dvě kola velké místnosti. Během druhého kola se mě zeptala: "Chtěli byste se osprchovat?"

Podíval jsem se na ni a řekl, že ano a jsem si jistý, že mi to pomůže cítit se lépe a cítit se příjemně a svěže.

Když jsem se vrátil do postele, řekla, že bude trochu, než to všechno připraví, a že za mnou brzy přijde. Teď mě opouštěla sama. Jasně znamení, že mě vidí, jak se zlepšuji (i když jsem si toho v té době nebyl vědom).

O půl hodiny později se vrátila a dostala mě. Vstal jsem, stále jsem potřeboval její pomoc, a vydali jsme se do sprchy.

Svlékla mě a posadila mě úplně nahá na jednu z těch bílých plastových židlí a do ruky mi vložila ruční sprchu a řekla, že se brzy vrátí. Nemohl jsem s ničím hýbat, jediné, co jsem mohl dělat, bylo sedět tam ve stejné poloze, v jaké mě položila ona. Vůbec jsem nemohl hýbat vodou.

Zdálo se, že byla chvíli pryč, když se vrátila a strčila hlavu kolem dveří. Zeptala se, jestli to dělám dobře, a já jsem odpověděl, že ano.

Potom řekla: "Mám tady nějaké sestry, je v pořádku, když přijdou?"

S velmi širokým úsměvem na tváři jsem se zeptal „a co chtějí vidět?“

Odpověděla krásným smíchem: "Chtějí tě vidět ve sprše!"

Zasmál jsem se a řekl: „Myslel jsem ... přiveďte je!“

Ostatní sestry se nacpaly do sprchového koutu, když jsem tam seděl nahý a držel sprchu. Moje sestra řekl: „Jak dlouho d o vás, že to jednotka intenzivní péče Byl tady?“

Řekl jsem: „Nevím, asi tak 70 let.“

Řekla: „Ano, a ty jsi první, kdo v tom měl sprchu. Jsme nemohli zjistili, proč se dát sprchu v jednotce intenzivní péče, kde jsou lidé dané houbou!“

Všichni jsme se smáli.

Pokračovali ve vysvětlování, jak byla sprcha vždy používána jako sklad, takže ji museli vyčistit a uklidit.

Lynette a Amber mě během dne často navštěvovaly.

Asi do 16:00 přišel sanitář, odvezl mě z intenzivní péče a vzal mě na oddělení.

Poté, co jsem byl odvezen dolů na oddělení, mě Lynette a Amber odvezli do nemocniční jídelny a všichni jsme spolu večereli a povídali si o obyčejných věcech.

Té pondělní noci bych si přál spát, ale na oddělení byla zdravotní sestra z pekla, která bouchala do všech tácků, mopů a kbelíků a celou noc hlasitě chodila.

Vtíral jsem si do hrudi velmi speciální hojivý krém a užíval speciální doplňky výživy, které normálně denně užívám . Lynette mi je přinesla .

V úterý ráno přišel sanitář, vzal mě znovu na rentgenové záření, provedli další rentgeny hrudníku a pak mě znovu odvezli do postele.

Každou hodinu a někdy i častěji jsem chodil po chodbách nahoru a dolů, stále hluboce dýchal a stále vykašlával malé množství krve. Byl jsem nezávislý a pohyboval jsem se o něco pomaleji, než je obvyklé tempo chůze.

Měl jsem několik telefonátů a několik návštěv. Jednou z těchto návštěvnic byla sestra intenzivní péče, která byla přítelkyní mých sester.

Když jsem byl na oddělení, přišla sestra, která dělala studii o tom, co způsobuje zranění při vážných dopravních nehodách, aby výrobci automobilů mohli upravit konstrukci automobilů tak, aby tato zranění byla co nejmenší.

Položila spoustu otázek

Jedna otázka zněla „bylo něco, co mi bránilo ve vidění?“

Moje odpověď byla „ano“

Zeptala se: "A co to bylo?"

Odpověděl jsem: "Moje víčka!"

Zapsala si to, aniž by si uvědomila, že jsem si udělal legraci, a pak se na mě podívala a já viděl, jak mě hodnotí. Pak se zasmála.

Pak jsem řekl „prach z airbagu mi bránil v tom, abych viděl, kam nasměrovat auto do bezpečí“

Sestra byla také jeptiškou. Mluvila se mnou o tom, jak neuvěřitelné bylo, že jsem naživu. Zatímco se mnou vedla rozhovor, inženýr posuzoval moje auto. O týden později, když jsme se s přítelem Michaelem šli podívat na auto a posbírat z něj pár věcí, se muž, který ho skladoval, zeptal: „Kolik lidí v něm zemřelo?“ Michael řekl, že nikdo dříve a ty jsou při pohledu na muže, který ji přežil. Byl šokován a řekl, jak neuvěřitelné bylo, že jsem naživu (nebo podobná slova)

Ve středu ráno za mnou přišel hrudní chirurg, zatáhl kolem mě oponu a kroutil hlavou ze strany na stranu a řekl: „Nikdy jsem nic podobného neviděl...“

V tu chvíli jsem si vlastně řekl: „Možná je to horší, než co jsem si dovolil uvědomit...“

Řekl: „Vůbec jsem nevěřil rentgenovým paprskům, které jsem udělal včera, že jsem zavolal špičkového hrudního chirurga z Melbourne a on a já jsme byli vzhůru 24 hodin a házeli rentgenové paprsky z nedělního večera a včerejšího rána a souhlasil s mou původní diagnózou odebrání jedné a půl plic. Souhlasí také s mojí aktuální diagnózou, že nyní máte dvě zbrusu nové plíce teenagera, který nikdy nekouřil“

Řekl jsem: „Je mi 43 let“

Řekl: "Já vím ..."

Byl jsem tak nadšený ... uspěl jsem ...

Zeptal jsem se: "Co se stane teď?"

Odpověděl: „Můžeš jít domů“

Zeptal jsem se "jak brzy?"

Odpověděl: „Co nejrychleji. Slyšel jsem, že děláte léčebných technik a že y ou jsou také užívat doplňky stravy, a to jasně se pracuje za vás a vy byste být lépe doma.“

Když o hodinu později přijel můj výtah, aby mě odvezl domů, vyšel jsem z nemocnice vlastní párou.

Do dvou týdnů od nehody jsem byl schopen bouchnout do hrudi jako Tarzan.
Moje zlomená žebra a zlomená hrudní kost se hezky hojily.

Nebylo by úžasné, kdybychom všichni věřili sami sobě a myšlenkám a inspiracím, které získáme?

Jak moc si vlastně věříme?

Vím, že za ta léta od roku 1987 se víra a důvěra, kterou v sebe mám a v co jsem schopen, nesmírně zvýšila. Je to především kvůli stejné práci, kterou nyní sdílím prostřednictvím www.enjoyinnerpeace.com.au Na této webové stránce je mnoho položek, které vám umožňují sledovat váš duchovní růst doma nebo prostřednictvím sdílení s jinými podobně smýšlejícími lidmi na stejné cestě.

Pokud se chcete naučit pracovat se svými duchovními průvodci, jako je John, nebo se chcete dozvědět více o tom, kdo jste, odkud jste přišli, kam jdete a proč jste tady, přejděte na web www.enjoyinnerpeace.com.au

Jednou na jeho místě

Nejprve se podívejte na 20minutové video na kartě Náš příběh

Za druhé si kupte e -knihu.

Za třetí si můžete zakoupit domácí studijní program, který můžete zpracovat sami, ve svém domě

Začtvrté, objednejte se na individuální konzultaci pro orientační profil, kde navážete /zdokonalíte jasnou obousměrnou komunikaci se svými duchovními pomocníky.

V závislosti na tom, jak daleko chcete dosáhnout svého duchovního růstu, je k dispozici přes 600 kurzů o spiritualitě a mnoho dalších služeb.

Prohlédněte si webové stránky www.enjoyinnerpeace.com.au a pokud máte nějaké dotazy, stačí se zeptat.

John cestuje po světě a učí lidi, jak mluvit se svými duchovními průvodci, důvěřovat si, najít svůj životní smysl a mít odvalu jít za ním.

Pokud si přejete, aby John přišel do vaší oblasti, kontaktujte jej nebo jeho zaměstnance prostřednictvím webových stránek www.enjoyinnerpeace.com.au.

Také pokud jste také plyně anglicky a tam jsou chyby v translaci na z anglické verze tohoto přeloženou verzi dejte mé kanceláři know a pokud jste spokojeni překontrolovat překlad pro nás pak budeme šťastně kupředu slovo dokumentu verze pro můžete upravit. Předem děkujeme za pomoc 😊

